

תת"ע 13332/12/16 - מדינת ישראל נגד פניסי דייגו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 13332-12-16 מדינת ישראל נ' פניסי דייגו אד
לפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד תומר לביא

המאשימה

נגד

פניסי דייגו

ע"י ב"כ עו"ד עמליה בן חמו

הנאשם

הכרעת דין

ביום 19.12.16 נרשמה לנאשם הזמנה לדין שעניינה נהיגת רכב בקלות ראש. על פי האמור בהזמנה לדין (ת/1) נצפה הנאשם על ידי ע"ת 1 כשהוא רוכב על קטנוע על שול הדרך בניגוד לכיוון התנועה. בנסיבות המקרה ציינה ע"ת 1 כי **"הנהג הגיע עד תמרור 815 כפי שציינתי בנסיבות ונעצר שם ורצה לנסוע לכיוון כביש 1 לת"א. אני מיד עצרתי ב- 815 ביקשתי ממנו רישיונות.. הוסברה העבירה...".** תגובת הנאשם לעבירה שיוחסה לו הייתה **"הייתה משאית לא נתנה לי להיכנס. זו הפרנסה שלי... את ממצאה הכול".**

הנאשם כפר במיוחס לו. הוא הוסיף וטען כי במקרה הנדון אכפה ע"ת 1 את הדין באופן בררני שכן רכב אחר שנעצר על תמרור 815, בדומה לנאשם, שוחרר מבלי שירשם לו דוח. ע"ת 1 התייחסה לטענה זו. היא ציינה כי הרכב עצר על תמרור 815 על מנת לבקש הנחיות כיצד להמשיך בדרך ועל כן לא היה מקום לרשום לו דוח.

לגופו של עניין טען הנאשם כי הגיע מכביש 4 לנקודה בה מתפצל כביש 1 לשני נתיבים: נתיב נסיעה לת"א ונתיב נסיעה לירושלים. הנאשם ביקש להגיע לנתיב לת"א אך זה היה מוסתר בעיקול הדרך והנאשם לא הבחין בו במועד. כאשר עלה בידי הנאשם להבחין בפנייה מנעו ממנו 2 משאיות שנסעו סמוך אליו לבצע את הפנייה. על כן האט הנאשם את מהירות נסיעתו וכאשר הזדמנה לידיו שעת כושר ביצע את הפנייה לכיוון כביש ת"א תוך שהוא חוצה את תמרור 815 המשורטט על הכביש. באותם רגעים בהם חלף הנאשם את תמרור 815 הבחינה בו ע"ת 1, הורתה לו לעצור ורשמה לו הזמנה לדין.

דין והכרעה

עמוד 1

לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה הוכיחה את אשמת הנאשם במידת ההוכחה המקובלת בפלילים.

גרסתה של ע"ת 1 בנוגע למעשי הנאשם הייתה עקבית וברורה. גרסה זו לא נסתרה בחקירה נגדית. יתר על כן, מתמונה שהציג הנאשם להגנתו (נ/2) עולה כי מנח הקטנוע של הנאשם היה כזה שאחוריו מופנים יותר לכיוון ממנו טענה ע"ת 1 כי הנאשם הגיע לעברה. ודוק: אילו היה הנאשם פונה לכיוון הנתיב לת"א בלבד, כפי שטען בעדותו בבית המשפט, יש להניח כי הצילום היה מציג את הקטנוע כשהוא לכל היותר מקביל - ולא ניצב - לתמרור 815 המשורטט. הנאשם התבקש להתמודד בחקירה נגדית עם מנח קטנועו כפי שצולם על ידו בנ/2. הנאשם טען כי "**כשאני יורד מהאופנוע אני צריך לסובב את הכידון**" וכן "**אני הסתובבתי על אי התנועה כדי לראות אם באות מכוניות, אחרת הייתי מתפרץ ישר לכביש**" (ע' 6 ש' 32, ע' 7 ש' 3-4). עוד הוסיף הנאשם כי "**אני הייתי כבר בעמדה הזו כשהיא באה ואמרה לי לעצור. פשוט לא המשכתי ועמדתי ככה. עיקמתי את הכידון כדי**". (ע' 7 ש' 7-8). הטענה כי מנח הקטנוע מוסבר על ידי סיבוב הכידון אינה יכולה לעמוד שכן לא רק הכידון אלא הקטנוע כולו הוצב בזווית מסוימת ביחס לציר האופקי הדמיוני של נ/2. הנאשם הסביר כי הסתובב על אי התנועה על מנת לראות אם מגיעות מכוניות שיסכנו אותו. טענה זו סותרת את טענת הנאשם כי רק הכידון סובב. הטענה לא נזכרה, משום מה, בעדותו הראשית של הנאשם ממנה עולה כי הנאשם חלף על פני תמרור 815 באופן רציף בעת שע"ת 1 הורתה לו לעצור, ללא זכר לשינוי במנח הקטנוע לצורך שיפור שדה הראייה. זאת ועוד, ממהלך זה ניתן ללמוד על המסוכנות הרבה באופן נהיגת הנאשם; נהיגה העולה כשלעצמה כדי קלות ראש, גם אם אקבל לצורך הדיון את גרסת הנאשם בנוגע למהלך האירועים עד לרישום ההזמנה לדין. אסביר: אילו היה הנאשם רשאי לבצע את הפנייה לכיוון ת"א וזו הייתה מבוצעת בבטחה יש להניח כי הנאשם לא היה זקוק לתמרון של היפוך חלקי או מלא של כיוון נסיעתו לצורך שיפור שדה הראייה לכיוון המכוניות החוצות. העובדה שהנאשם חש חובה לבצע מהלך זה מלמדת במידה רבה על המצב המסוכן אליו קלע הנאשם את עצמו באופן נהיגתו. על יסוד כל הטעמים האמורים איני סבור שניתן לקבל כסבירה את הסברי הנאשם בנוגע למנח הקטנוע כפי שצולם בנ/2, מה עוד שגם הסברים אלה מבססים כשלעצמם עבירה של נהיגת רכב בקלות ראש גם אם גרסת הנאשם הייתה מתקבלת במלואה.

משנמצא לי חיזוק לגרסת התביעה, שלא נסתרה, בדמות מוצג נ/2, ומשדחיתי כבלתי סבירה את הסבריו של הנאשם לגביו מנח הקטנוע כפי שצולם בנ/2 לא נותר אלא לקבוע כי במקרה זה הוכיחה המאשימה את הגרסה המופיעה בת/1 במידת ההוכחה המקובלת בפלילים.

טענה נוספת שהעלה הנאשם כאמור נוגעת לאכיפה בררנית. דינה של טענה זו להידחות מטעם כפול: ראשית, וכפי שצינתי בהחלטה מיום 27.4.17, אין די בהצגת מקרה בודד בו פעלה המשטרה בדרך שונה הננקטת על ידה בד"כ כדי להעביר אליה את הנטל להצביע על הצדקת התנהגותה (ראו: ע"פ 6823/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (10.9.13)). יתר על כן, העבירה שניתן לכאורה היה לייחס לנהג הרכב האחר שעצר על תמרור 815 היא לכל היותר עבירה על תקנה 22 לתקנות התעבורה. אמנם, אין להקל ראש גם בעבירה זו אולם ברור כי היא אינה שקולה בחומרתה לעבירה המיוחסת לנאשם. כידוע, אין להלין על המשטרה אם היא בוחרת לתת עדיפות לאכיפת עבירות חמורות יותר "על חשבון" אכיפת עבירות חמורות פחות. קביעת סדר עדיפויות אכיפתי כזה, המבוסס על שיקולים רציונליים וסבירים, אינו עולה כדי יחס אכיפתי מפלה וממילא אינו מעביר אל כתפי המשטרה את הנטל להצדיק את התנהגותה. פחות. לפיכך מצאתי לדחות גם את הטענה ליחס אכיפתי מפלה.

לאור כל האמור מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 12.7.17, במעמד הצדדים